

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžp/28/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012201427
Dátum vydania rozhodnutia:	27.11.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jarmila Urbancová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1012201427.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Petry Příbelskej, PhD. v právnej veci žalobcov: 1. Občianske združenie Majoránová, so sídlom v Bratislave, Majoránová 57, 2. L. D., bytom V., obaja zastúpení advokátskou kanceláriou: hbr advokáti, s.r.o., Obchodná 58, Bratislava proti žalovanému Obvodnému úradu Bratislava, odbor výstavby a bytovej politiky, Lamačská cesta 8, Bratislava, za účasti: ARP - KPP, s.r.o., Rybárska brána 1, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného z 24. apríla 2012 č. A/2012/952-HLO, o odvolaní žalobcu 1. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 19. septembra 2013 č.k. 1S/219/2012-75, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 19. septembra 2013, č.k. 1S/219/2012-75, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobcu žalobcov v 1. a 2. rade, ktorou sa domáhali zrušenie rozhodnutia žalovaného č. A/2012/592-/HLO z 24. apríla 2013, ktorým žalovaný rozhodnutie Mestskej časti Bratislava - Vrakuňa č. UR 4821/2010/456/Kr-113 z 16. mája 2011 upravil tak, že prístup do areálu Artcentro Vrakuňa nebude cez Majoránovú ulicu, ale priamo z Hradskej ulice s tým, že toto rozhodnutie je neoddeliteľnou súčasťou rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu č. UR/4821/2010/456/Kr-113 z 16. mája 2011, ktorého ostatné časti zostávajú nezmenené.

Krajský súd na základe žaloby žalobcov v 1. a 2. rade preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu a dospel k záveru, že námietky vznesené v žalobe nie sú dôvodné a preto žalobu zamietol. Krajský súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovení § 32, § 33, § 34 ods. 1, § 37 ods. 1, 2, 3, § 39, § 39a, zák.č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) aj z ustanovení § 4 ods. 2, § 6 ods. 1 vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 532/2002 Z.z. ktorou sa ustanovujú podrobnosti o všeobecných

technických požiadavkách na výstavbu a o všeobecných technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie (ďalej len vyhláška), ako aj z ustanovení § 247 ods. 1 § 250 ods. 2 veta prvá OSP a dospel k záveru, že rozhodnutie o umiestnení stavby reálne nezasahuje do práv žalobcu, keďže vytvára len právny základ pre rozhodnutie o realizácii stavby, ku ktorej môže, ale ani nemusí v budúcnosti dôjsť. Táto sa následne bude realizovať na základe vydaného stavebného povolenia, ktoré môže, ale ani nemusí byť v budúcnosti vydané, čo vyplýva aj z časovej platnosti rozhodnutia o umiestnení stavby. Krajský súd uviedol, že na základe rozhodnutia o umiestnení stavby nie je možné ešte stavbu realizovať, nakoľko sa ním určuje len stavebný pozemok a stavba sa na ňom len umiestňuje. Realizovať stavbu je možné len na základe právoplatného stavebného povolenia vydaného v stavebnom konaní.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešným žalobcom pre ich neúspech v konaní náhradu trov nepriznal. Rovnako krajský súd nepriznal ani náhradu trov konania príbratému účastníkovi správneho konania, nakoľko za súčasnej právnej úpravy nemožno o žalobcu žiadať, aby nahradil trovy konania účastníkovi, ktorého súd musí v zmysle § 250 ods. 1 veta druhá OSP do konania príbrať, hoci žalobca jeho príbratie do konania sám nemohol nijako ovplyvniť.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobcovia v 1. a v 2. rade, domáhajúc sa, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie Mestskej časti Bratislava - Vrakúňa č. ÚR/4821/2010/456/Kr-113 z 16. mája 2011 zruší a vráti na ďalšie konanie, alternatívne žiadal, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalobcovia namietali, že v konaní došlo k vadám, pretože postupom krajského súdu sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom, krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Namietali, že krajský súd nepostupoval v súlade s § 244 ods. 1 OSP a nepreskúmal riadne, resp. vôbec zákonnosť napadnutého rozhodnutia a postup krajského stavebného úradu ako aj stavebného úradu prvého stupňa - Mestskej časti Bratislava - Vrakúňa a to v rozsahu žaloby a v nej uvedených dôvodov. Poukazoval na to, že napadnuté rozhodnutie je vydané v rozpore s ustanovením § 46 správneho poriadku, nevzchádza zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu a nie je v súlade so zákonom a ostatnými právnymi predpismi. Podľa názoru odvolateľa krajský súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, čím porušil ústavné právo žalobcov na spravodlivý proces.

Žalobcovia namietal, že krajský súd sa vôbec nezaoberal pre vec významnými argumentmi, ktoré žalobcovia predniesli ani ústavnými aspektmi prípadu a povinnosťou vykladať ustanovenia právnych predpisov v súlade s ústavnými princípmi a ľudskými právami.

Ďalej žalobcovia namietali, že krajský súd sa nezaoberal námietkou, že zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo rozhodnutie správneho orgánu je v rozpore s obsahom spisov. Z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé aká dokumentácia predstavuje podklady pre rozhodnutie v správnom konaní. Namietali, že rozhodnutie obsahuje dopravné riešenie pre konečné usporiadanie dynamickej a statickej dopravy po ukončení stavby. Aj napriek tvrdeniu žalovaného, s ktorým sa stotožnil aj krajský súd, že „zmena prístupu do areálu Artcentra bola riešená na podnet žalobcov tak, že sa vylúčila doprava okolo stavieb kondomínia, čiže mimo ulíc Majoránová a Anízová a to nielen počas výstavby ale aj užívania stavby“ rozhodnutie je podľa názoru odvolateľa zavádzajúce, nepresné, zmätočné, rieši organizáciu statickej a dynamickej dopravy len počas výstavby, ale navonok sa tvári tak, že rieši aj situáciu po dokončení stavby. Zásahy do práv žalobcov sa aj napriek vzneseným námietkam nepodarilo eliminovať. Zo strany správneho orgánu, ako aj súdu sa námietkam žalobcov nevyhovelo, aj napriek tvrdeniu, že zmena bola uskutočnená na podnet a v prospech žalobcov.

Žalobcovia ďalej tvrdili, že rozhodnutie žalovaného je v rozpore s vyjadrením dotknutého špecializovaného Obvodného úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie č. 2010/00393/LBO, ktoré tvorí priamo súčasť správneho spisu, ako aj imanentnú súčasť rozhodnutia o umiestnení stavby, kde dotknutý orgán ako jednu zo základných požiadaviek vymenil spracovať plán organizácie výstavby výlučne bez pripojenia na cestu II/572. Túto skutočnosť však žalovaný nerešpektoval, čím postupoval v rozpore s § 140b ods. 1 stavebného zákona a verejnými záujmami.

V súvislosti s uvedeným žalobcovia namietali, že z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, či sa zmena rozhodnutie prvostupňového stavebného úradu týka len obdobia výstavby alebo aj obdobia samotného užívania stavby.

Žalobcovia ďalej namietali, že neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia o umiestnení stavby, najmä podmienka v zmysle ustanovenia § 38 stavebného zákona, nakoľko nebolo preukázané, že stavebník mal právny titul k užívaniu dopravných stavieb potrebných na napojenie stavby na cestnú sieť a pozemkov pod týmito stavbami. Konštatovanie zdĺhavosti rokovaní s vlastníkom pozemkov (LUKOIL) potvrdzuje skutočnosť, že žiadateľ v územnom konaní nepredložil súhlas vlastníka pozemkov LUKOIL a preto úprava vzťahu k tomuto pozemku absentuje.

Vo veci skládky chemického odpadu chemických závodov Juraja Dimitrova a navrhovaného znaleckého dokazovania poukazoval odvolateľ na skutočnosť, že zoznam starých environmentálnych záťaží je voľne dostupný prostredníctvom informačného systému environmentálnych záťaží na stránke na internetovej stránke. Existencia skládky nie je výmyslom žalobcov a predstavuje reálne nebezpečenstvo z hľadiska jej klasifikácie a umiestnenia v blízkosti navrhovanej stavby.

Ďalej namietali, že krajský súd sa v tomto konaní zaoberal len otázkou, či je napadnuté rozhodnutie spôsobilé spôsobilé ukrátiť žalobcov na ich právach. Krajský súd vec uzavrel s tým, že územné rozhodnutie nie je spôsobilé ukrátiť účastníka na jeho právach. Namietal, že krajský súd sa nezaoberal skutočnosťou že žalobcov v 1. rade nebolo prvostupňové ani druhostupňové rozhodnutie riadne doručené, čím boli porušené jeho základné procesné práva. Podľa jeho názoru mal stavebný úrad všetky rozhodnutia vo veci doručovať do vlastných rúk.

Z týchto dôvodov považovali žalobcovia napadnuté rozhodnutie za vadné.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení z 11.11.2013 navrhoval napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť. Uviedol, že ku skutočnostiam uvádzaným v odvolaní proti rozsudku krajského súdu sa už písomne vyjadril a preto zotrval na svojom vyjadrení k žalobe.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovskej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcov a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku vo veci samej. Preto sa s nimi najvyšší súd zásadne stotožňuje, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu uvedených v odvolaní uvádza nasledovné:

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (244 ods. 1 OSP).

Sudy v správnom súdnictve prejednávajú na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Preskúvanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov v správnom súdnictve je ovládané dispozičnou zásadou (§ 249 ods. 2 OSP).

Úlohou správneho súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Správny súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúvaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Nie je ani úlohou najvyššieho súdu v konaní o preskúvanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v správnom súdnictve prehodnocovať správnosť záverov krajského súdu na základe nesúhlasu odvolateľov s takýmito závermi. Účelom konania v správnom súdnictve je poskytnutie súdnej ochrany pred tvrdeným nezákonným rozhodnutím. Ak také rozhodnutie na základe zistení krajského súdu bolo vydané v konaní, ktoré netrpí vadou spôsobilou ovplyvniť jeho zákonnosť a krajský súd svoje zistenie presvedčivo a s poukazom na procesné ustanovenia náležitosti odôvodní, niet dôvodu, aby sa odvolací súd zaoberal námietkami, ktoré sú len vysvetleniami doterajších postupov správneho orgánu v správnom konaní.

Pokiaľ žalobcovia vytýkali krajskému súdu, že sa bez náležitého zdôvodnenia a vyhodnotenia dôkazov na vec sa vzťahujúcich stotožnil s názorom žalovaného, najvyšší súd dáva do pozornosti, že správny súd je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého rozhodnutia alebo postupu orgánu verejnej správy. Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta OSP). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúvanie napadnutého rozhodnutia, t.j. jeho rozsah je obmedzený účelom správneho súdnictva (§ 250i ods. 1 veta druhá OSP). Je to tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve (prvostupňového ani odvolacieho) nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu dopĺňaním rozsiahleho dokazovania, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy, t.j. preskúmať aj postup, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí s prihliadnutím na záväznosť zisteného skutkového stavu, ktorý tu bol v čase ich vydania.

Úlohou krajského súdu v predmetnej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ktorým žalovaný upravil rozhodnutie Mestskej časti Bratislava - Vrakúňa č. UR 4821/2010/456/Kŕr-113 z 16. mája 2011, tak, že prístup do areálu Artcentro Vrakúňa nebude cez Majoránovú ulicu, ale priamo z Hradskej ulice s tým, že toto rozhodnutie je neoddeliteľnou súčasťou rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu č. UR/4821/2010/456/Kr-113 z 16. mája 2011, ktorého ostatné časti zostali nezmenené.

Najvyšší súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom súdneho a administratívneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 OSP, sa stotožnil s dôvodmi uvedenými v rozsudku krajského súdu a na doplnenie dodáva:

Umiestňovať stavby, meniť využitie územia a chrániť dôležité záujmy v území možno len na základe územného rozhodnutia, ktorým je rozhodnutie o umiestnení stavby (§ 32 písm. a/ stavebného zákona).

Stavebný úrad oznámi začatie územného konania dotknutým orgánom a všetkým známym účastníkom a nariadi ústne pojednávanie spojené spravidla s miestnym zisťovaním. Súčasne upozorní účastníkov, že svoje námietky a pripomienky môžu uplatniť najneskoršie pri ústnom pojednávaní, inak že sa na ne neprihliadne. Stavebný úrad oznámi začatie územného konania do 7 dní odo dňa, keď je žiadosť o územné rozhodnutie úplná (§ 36 ods. 1 stavebného zákona).

Podľa § 36 ods. 2 stavebného zákona od ústneho pojednávania môže stavebný úrad upustiť v prípade, že je pre územie spracovaná územnoplánovacia dokumentácia, na základe ktorej možno posúdiť návrh na územné rozhodnutie. Ak stavebný úrad upustí od ústneho pojednávania, určí lehotu, do ktorej môžu účastníci uplatniť námietky, a upozorní ich, že sa na neskoršie podané námietky neprihliadne, táto lehota nesmie byť kratšia ako 7 pracovných dní.

Podľa § 36 ods. 4 stavebného zákona začatie územného konania o umiestnení líniovej stavby alebo v odôvodnených prípadoch aj zvlášť rozsiahlej stavby, stavby s veľkým počtom účastníkov konania, ako aj územného konania o využití územia, o stavebnej uzávere a o ochrannom pásme, ak sa týka rozsiahleho územia, oznámi stavebný úrad účastníkom územného konania verejnou vyhláškou. Stavebný úrad oznámi začatie územného konania verejnou vyhláškou aj v prípade, že mu účastníci konania alebo ich pobyt nie sú známi.

Podkladom pre vydanie územného rozhodnutia sú územné plány obcí a zón. Ak pre územie nebol spracovaný územný plán obce alebo zóny, podkladom pre vydanie územného rozhodnutia sú spracované územnoplánovacie podklady podľa § 3 a ostatné existujúce podklady podľa § 7a, inak stavebný úrad obstará v rozsahu nevyhnutnom na vydanie územného rozhodnutia iné podklady, najmä skutočnosti získané vlastným prieskumom alebo zistené pri miestnom zisťovaní (§ 37 ods. 1 stavebného zákona).

Stavebný úrad v územnom konaní posúdi návrh predovšetkým z hľadiska starostlivosti o životné prostredie a potrieb požadovaného opatrenia v území a jeho dôsledkov, preskúma návrh a jeho súlad s podkladmi podľa odseku 1 a predchádzajúcimi rozhodnutiami i území, posúdi, či vyhovuje všeobecným technickým požiadavkám na výstavbu a všeobecne technickým požiadavkám na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu, prípadne predpisom, ktoré ustanovujú hygienické, protipožiarne podmienky, podmienky bezpečnosti práce a technických zariadení, dopravné podmienky, podmienky ochrany prírody, starostlivosti o kultúrne pamiatky, ochrany poľnohospodárskeho pôdneho fondu, lesného pôdneho fondu a pod., pokiaľ posúdenie nepatrí iným orgánom (§ 37 ods. 2 stavebného zákona).

Stavebný úrad v územnom konaní zabezpečí stanoviská dotknutých orgánov a ich vzájomný súlad a posúdi vyjadrenie účastníkov a ich námietky. Stavebný úrad neprihliadne na námietky a pripomienky, ktoré sú v rozpore so schválenou územnoplánovacou dokumentáciou (§ 37 ods. 3 stavebného zákona).

Rozhodnutím o umiestnení stavby sa určuje stavený pozemok, umiestňuje sa stavba na ňom, určujú sa podmienky na umiestnenie stavby, určujú sa požiadavky na obsah projektovej dokumentácie a čas platnosti rozhodnutia. Umiestnenie stavby sa vyznačí v grafickej prílohe územného rozhodnutia (§ 39a ods. 1 stavebného zákona).

Podľa § 39a ods. 2 stavebného zákona v podmienkach na umiestnenie stavby sa určia požiadavky

- a) na ochranu prírody a krajiny a na zabezpečenie starostlivosti o životné prostredie,
- b) na zabezpečenie súladu urbanistického riešenia a architektonického riešenia stavby s okolitým životným prostredím, najmä na výškové a polohové umiestnenie stavby vrátane odstupov od hraníc pozemku a od susedných stavieb, na výšku stavby, prístup a užívanie stavieb osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie, na napojenie na siete technického vybavenia, napojenie na pozemné komunikácie, na podiel zastavanej plochy a nezastavanej plochy zo stavebného pozemku vrátane požiadaviek na úpravu jeho nezastavaných plôch,
- c) vyplývajúce z chránených častí krajiny alebo z ich blízkosti,
- d) vyplývajúce zo stanovísk dotknutých orgánov.

Podľa § 42 ods. 2 stavebného zákona verejnou vyhláškou sa oznámi územné rozhodnutie o umiestnení líniovej stavby a v odôvodnených prípadoch aj o umiestnení zvlášť rozsiahlej stavby, stavby s veľkým počtom účastníkov konania, ako aj rozhodnutie o využití územia a o ochrannom pásme, ak sa týka rozsiahleho územia. Doručenie sa uskutoční vyvesením územného rozhodnutia na 15 dní spôsobom v mieste obvyklým. Posledný deň tejto lehoty je dňom doručenia.

Podľa § 42 ods. 5 stavebného zákona v znení účinnom v rozhodnom čase, v odvolacom konaní sa neprihliada na námietky, ktoré neboli uplatnené v prvostupňovom konaní v určenej lehote, hoci uplatnené mohli byť. Stavebný úrad je povinný účastníkov konania na to upovedomiť v oznámení o začatí územného konania.

V danom prípade žalobcovia v podstate namietali že nesúhlasia s tvrdením krajského súdu, že rozhodnutie o umiestnení stavby reálne do nezasahuje do práv žalobcov. S týmto názorom krajského súdu sa najvyšší súd v podstate stotožnil. Rozhodnutie o umiestnení stavby je podkladom pre vydanie stavebného povolenia, na základe ktorého sa bude stavba v budúcnosti realizovať. Neznamená to však, že k vyhotoveniu plánovanej stavby skutočne aj dôjde, preto aj podľa názoru najvyššieho súdu, rozhodnutie o umiestnení stavby (územné rozhodnutie) nie je spôsobilé nijakým spôsobom zasiahnuť do práv alebo právom chránených záujmov účastníka územného rozhodnutia.

Ďalej žalobcovia v odvolaní namietali zmeňujúci výrok rozhodnutia žalovaného správneho orgánu týkajúceho sa zmeny prístupu do areálu Artcentra, riešeného na podnet žalobcov tak, že sa vylúčila doprava okolo stavieb kondomínia, čiže mimo ulíc Majoránová a Anízová, pričom odvolatelia túto zmenu považujú za nepresnú a zmatečnú. Najvyšší súd poukazuje na to, že žalobca v rámci územného konania túto námietku neuplatňoval. Uplatnil ju až žalobca v 2. rade v rámci odvolacieho konania. Napriek tomu sa žalovaný s touto námietkou zaoberal a vysporiadal sa s ňou tak, že jej vyhovel, a napadnutým rozhodnutím zmenil dopravu tak, že ju odklonil od Majoránovej ulice a tým aj od obytných domov. Podľa názoru najvyššieho súdu je preto námietka odvolateľov nedôvodná a požiadavka na riešenie dopravy súdnym znalcom neopodstatnená.

Navrhovateľ stavby na základe námietok odvolateľa súhlasil s alternatívnym riešením dopravného napojenia s vylúčením prístupu cez Majoránovú ulicu a v tomto zmysle zabezpečil prepracovanie návrhu riešenia dopravy v projekte budúcej výstavby tak, že vjazd a výjazd do areálu Artcentra bude z Hradskej ulice. Žalovaný správny orgán oboznámil odvolateľov s navrhovanou zmenou dopravného riešenia, pozval ich na oboznámenie sa s týmto návrhom zmeny. O toto právny zástupca žalobcov záujem prejavil, avšak stretnutie sa neuskutočnilo, keďže žalobcovia oň záujem neprejavili. Preto najvyšší súd považuje túto námietku za neopodstatnenú.

Najvyšší súd preskúmal pripojený administratívny spisový materiál, najmä sa oboznámil s vyjadreniami a

stanoviskami dotknutých správnych orgánov a dospel k záveru, že stavebný úrad ako aj žalovaný posúdili návrh navrhovateľa v súlade so všeobecnými požiadavkami na výstavbu a s vyhláškou č. 532/2002 Z.z.. Keďže pre dané územie nie je spracovaný územný plán zóny, podkladom pre vydanie územného rozhodnutia bol v súlade s ustanovením § 37 ods. 1 stavebného zákona Územný plán hlavného mesta SR Bratislavy. Hlavné mesto Bratislava ako orgán územného plánovania návrh na umiestnenie stavby posúdilo, potvrdilo súlad s platným Územným plánom hlavného mesta SR Bratislavy a vydalo k nemu kladné stanovisko. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že predmetná stavba bola umiestnená po komplexnom zhodnotení vplyvu stavby na okolie, životné prostredie, riadne užívanie susedných nehnuteľností a na základe súhlasných stanovísk všetkých dotknutých správnych orgánov.

Pokiaľ ide o námietky týkajúce sa vlastníctva k pozemkom, ako aj údajnej skládky odpadu, tieto považuje najvyšší súd za právne irelevantné, pretože tieto námietky neboli vznesené v rámci územného konania, najvyšší súd preto dospel k záveru, že tieto námietky odvolateľov sú iba v rovine účelovej argumentácie proti rozsudku krajského súdu.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu v 1. rade, že napadnuté rozhodnutie ako aj prvostupňové rozhodnutie mu nebolo riadne doručené, najvyšší súd považuje aj túto námietku za nedôvodnú, pretože tak prvostupňové rozhodnutie ako aj napadnuté rozhodnutie bolo riadne doručené všetkým známym vlastníkom príslušných pozemkov a nehnuteľností, ako aj dotknutým správnym orgánom. Neznámym vlastníkom pozemkov a ostatným oprávneným osobám boli obidve rozhodnutia doručené verejnou vyhláškou, keďže všetky podmienky na začatie územného konania boli splnené (§ 36 ods. 4 stavebného zákona), nebol ani dôvod na doručovanie písomností žalobcom do vlastných rúk. Nie je preto dôvodné tvrdenie žalobcu v 1. rade, že bol ukrátený na svojich právach, pokiaľ mu stavebný úrad rozhodnutia do vlastných rúk nedoručoval.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcov uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobcovia v odvolacom konaní úspech nemali a žalovanému ani zúčastnenej osobe náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.